

La reivindicació de la música catalana també té la seva Via

Crítica

OBC

L'AUDITORI

11 de setembre

XAVIER CESTER

L'èxit de la Via Catalana va afectar l'assistència al concert de la Diada, amb un Auditori lluny d'omplir-se sense que això rebaixés la temperatura d'un públic que ja estava encès. Una altra reivindicació, la del patrimoni musical, va centrar un programa amb la primícia de dues obres per a piano i orquestra.

El caràcter cinematogràfic del *Concert màgic* de Lamote de Grignon es fa palès des dels llampants acords inicials, amb un llenguatge que recorda Rakhmàninov, tot i que la secció final recrea la *Dansa de Falgars*. Més melodies tradicionals, com *La Milana* de Vilanova i *La Boja* del Garraf, recorren la *Rapsòdia* d'Oltra. Albert Guinovart es va trobar ben còmode amb les dues partitures, amb un lirisme de bona llei en la primera i una engrescadora lleugeresa en la segona. Un dels seus deliciosos *Valsos poètics* en homenatge a Granados va servir de propina. La simfonia *Nova Catalònia* de Manén embolcalla un grapat de melodies populars amb una frondosa orquestració postromàntica, no gaire ben servida per una OBC amb apatia postvacances. La batuta apassionada de Xavier Puig no va impedir que el cafarnaüm sonor sepultés l'Orfeó Català en uns *Segadors* que, per a Manén, acaben amb un triomfant to major. Profecia? —